

“พีธีร์ไม่อายใครหรอกนะที่มารักผู้หญิงเจ้าอารมณ์อย่างรุ” มธุรมาสถามยิ้ม ๆ

“ก็พระเจ้าท่านสร้างนิสัยผู้หญิงทุกคนให้เป็นอย่างนั้น มิใช่รูเท่านั้น”

“แล้วผู้ชายล่ะคะ เจ้าอารมณ์หรือเปล่า” หล่อนเอียงคอ

“ก็เป็นบ้างในบางครั้ง คนเรานะรุส่วนใหญ่รักถือเอาอารมณ์อยู่นั่นเหตุผลเสมอ”

“ความรักล่ะคะ พีธีร์ว่าเป็นอารมณ์หรือเหตุผล”

“ก่อนอื่นรุจะต้องเข้าใจว่าอารมณ์และเหตุผลคืออะไร อารมณ์คือความรู้สึก ความเป็นไปแห่งจิตใจ ส่วนเหตุผลหมายถึงสิ่งหรือเครื่องพิสูจน์ให้เราเห็นว่าทำไมจึงต้องเป็นอย่างนั้น เป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นความรักที่ว่ามันเป็นอารมณ์ที่มีเหตุผลคำจุนอยู่ ความรักที่มีแต่อารมณ์ปราศจากเหตุผลเราไม่ถือว่าเป็นความรักสิ่งนี้เราเรียกว่าความหลง ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ง่ายและจืดจางง่าย อย่างที่รุถามพี่ว่าทำไมรักผู้หญิงเจ้าอารมณ์อย่างรุ ก็เพราะว่าพี่มีอารมณ์คือความรู้สึกว่ารุคือผู้หญิงที่พี่ต้องใจและในขณะเดียวกันพี่ก็รู้ตัวว่าทำไมพี่จึงต้องใจรุมากกว่าผู้หญิงอื่น”

“อ้อ งั้นรุรู้แล้วละคะว่าพีธีร์รักรุก็เพราะว่ารุเป็นผู้หญิงเจ้าอารมณ์”

“เด็กเกร เพุดอย่างนี้เขาเรียกว่าเบี้ยวเดียวจะต้องโดนตี”

“พีธีร์จะทำไมรุ”

“จะทำไมนะเธอ” ธีร์โน้มใบหน้าเข้าไปใกล้ “จะจูบรุนะซี”

“ขวางพีธีร์” หล่อนค้อนคม “อย่าทำเซียว ๆ นะ เดี่ยวรุก็ตองเข้าให้หรอก”

“เอ๊ะ แล้วนี่ใครบอกว่ารุเป็นผู้หญิงเจ้าอารมณ์ ความจริงรุเป็นคนมีเหตุผลนี่”

มธุรมาสชั้นเข้าชนเอวคางเกยทับพลงทำหน้าล้อเลียน “ลูกยอเป็นของว่างที่รุไม่โปรดปรานคะ”

“อ้าวเป็นงั้นไป พี่กำลังจะบอกรุว่า รุก็เป็นผู้หญิงที่มีเหตุผลอยู่มากทีเดียว อย่างที่พี่พูดเมื่อกี้ว่าจะจูบรุ ถ้ารุเป็นอย่างผู้หญิงคนอื่น ๆ ก็คงร้องกรี๊ดกร๊าดแล้วถึงอนป๋อง ๆ ใส่พี่

แต่นี้รู้เป็นคนมีเหตุผลย่อมรู้ว่าพี่ต้องไม่ทำอย่างนั้น หรือถ้าหากพี่จะทำรักก็ต้องป้องกัน
เต็มที่ที่เป็นต้นว่าจะต้องทำให้รู้สึกตัวว่าทำอย่างนี้ไม่ถูกกาลเทศะ จริงไหมที่พี่พูดมานี้”

“กะ ฐเข้าใจพี่สิจรู๋เสมอ” มธุรมาสซ่อนตาขมสับรืออย่างอ่อนหวาน รักที่เต็มไปด้วย
ด้วยอารมณ์และหล่อเลี้ยงด้วยเหตุผลย่อมหวานชื่นและเป็นนิรันดร์.

“ซั่มเมอร์บินรุคงเหงาแย” หล่อนพูดเป็นเชิงปรารภ

“ถ้าเราไม่ทำตัวให้รู้สึกเหงาเราย่อมไม่รู้สึกเหงาหรือกะ” ฐรีพูดแล้วขม

“แต่เธอตรัสก็ไม่ได้กะ” มธุรมาสสั่นหน้า

“ถ้าเธอก็ง่วงพยายามอยู่ใกล้ๆ เพื่อน คุยกันบ้าง หางานสนุกๆ เป็นต้นว่าปลูก
ดอกไม้ในตึกพัก หรืออาจจะไปเล่นกีฬากับเพื่อนในตอนเย็นๆ ก็ได้เนี่ย”

หล่อนทำหน้าเหน้อยหน่าย “ไปกับเพื่อนๆ รุว่าไม่สนุกเลย เกี้ยวคนนั้นจะเอาอย่าง
นั้นคนนี้จะเอาอย่างนั้น ทำให้ธูอารมณ์เสียบ่อยๆ ฐไม่ชอบเลย”

“สัญญาญาณของคนเรานะรู้ต้องการให้คนอื่นเอาใจอยู่เสมอ ต้องการเป็นตัวของตัวเอง
อย่างสมบูรณ์เต็มที่ แต่ทุกคนก็ไม่สามารถจะทำได้ตั้งใจเพราะคนเราต้องอยู่ร่วมกันซึ่ง
เป็นเครื่องจำกัดให้เกิดการขัดแย้งกันขึ้นในเรื่องผลประโยชน์ของกันและกัน ผลประโยชน์
ที่พี่ว่านี่ไม่จำเป็นต้องเป็นตัวเงิน การขัดข้องขัดใจกันก็ถือว่าเป็นการขัดผลประโยชน์ ถ้า
มนุษย์เรารู้แต่เอาใจตัวเองความยุ่งเหยิงในสังคมย่อมเกิดขึ้นไม่สิ้นสุด สังคมจะสงบสุขได้
ก็ด้วยการที่คนเราต้องรู้จักควบคุมตนเองให้รู้ว่าอะไรควรอะไรไม่ควร เราต้องรู้ว่าอะไรเป็น
สิ่งที่สังคมยอมรับเป็นต้นว่าน้องต้องยอมพี่ ลูกต้องเคารพพ่อแม่ ภรรยาต้องเชื่อฟังสามี
และสามีต้องให้เกียรติภรรยา”

“ถ้าฉันรู้ก็ต้องตามใจเพื่อนหมดทุกอย่างใช่ไหมกะ” มธุรมาสทำหน้าอย่างขัดเคือง

“เอาแล้วไง” ฐรีพยักหน้าแล้วเบ้าปาก “พี่กำลังชมว่าฐเป็นคนที่มีเหตุผลอยู่เสียวนา
ไม่เอาน่า ทำหน้าเป็นม้าหมากรุกยังงั้นไม่สวยเลย นี่พี่จะบอกอะไรให้เสน่ห์ของธูอยู่ตรงไหน
รุ้ไหม”

“ตรงไหนกะ” หล่อนกระตือรือร้นขึ้นมาทันที

“ตรงที่...ตรงที่รอยยิ้มยังงั้นละ” มธุรมาสแผลงด้วยยิ้มให้กับเธออย่างอ่อนหวาน

“เอาละรู้ตใจฟังพี่พูดอีกนิดเถอะ ไม่จำเป็นเลยที่รู้จะต้องตามใจเพื่อนไปหมดเสียทุกอย่าง เราต้องรู้จักผ่อนสั้นผ่อนยาว ที่ควรตามใจเราก็ตามใจเรื่องที่ไม่สมควรเราก็ต้องขัดแย้ง พร้อมกับแสดงเหตุผลให้เขาเข้าใจว่าทำไมเราจึงไม่เห็นด้วยกับการกระทำอย่างนั้น เมื่อรู้ทำอย่างพี่พูดได้เพื่อน ๆ เขาจะต้องรักเรแน่นอน”

“กะ ฐต้องพยายามทำให้ได้”

“พี่ดีใจที่รู้จะประพฤติอย่างนั้น” ธีรเออมมอมากุมมือหล่อนแล้วบ๊อบเบา ๆ “ซัมเมอร์นี้ไม่มีพี่อยู่เรียนเป็นเพื่อนเหมือนปีก่อน ๆ ฐคงไม่เหงาใช่ไหม”

“กะ ฐจะทำตัวให้ไม่รู้สีกว่าเหงา” หล่อนยิ้มกับเขาอย่างมั่นใจ

เมื่อซัมเมอร์มาถึง ธีรก็ออกไปทำงานเป็นครั้งแรกในชีวิตของเขา มธุรมาสอดที่จะรู้สึกอาลัยและใจหายที่เขาต้องจากไปอยู่ไกล ๆ หล่อนร้องไห้เมื่อเขามาลา

“พี่ธีรไม่อยากเห็นน้ำตาของฐ อย่าร้องไห้ซี ฐรู้ตัวไหมว่าร้องไห้แล้วไม่สวยเลย”

“ฐก็ไม่อยากร้องหรือกะ แต่มันอึดอัดไม่ได้” หล่อนสอื้น

“โอ... พี่จะซับน้ำตาให้ละ ถ้าขึ้นร้องแล้วตึกแถวกันตบฐพี่ไม่รู้ด้วยนะเออ” เขาซับน้ำตาให้พลางปลอบหล่อนไปพลาง จนหล่อนอดที่จะหัวเราะไม่ได้

“น่านตอยังงั้น ฐต้องเข้มแข็งไว้ละ ก็หัวใจพี่ธีรให้ฐไว้แล้วนี่นา”

“กะ ฐจะรักษามันไว้ให้ดีที่สุด พี่ธีรอย่าลืมฐนะ”

“ฮือ... พี่ไม่ลืมหรอก” เขาเชยคางหล่อน “พี่ไปสร้างอนาคตเพื่อฐไงละ”

“ไม่ใช่กะ” หล่อนแย้งพลางส่ายหน้า “เพื่อเราต่างหาก”

ซัมเมอร์ผ่านไป นนทรีข้อสุดท้ายพรู่วงพร้อม ๆ กับผลิใบอ่อน มธุรมาสแจ่มใสและชื่นชมกับน้องใหม่ที่น่ารักหล่อนช่วยกิจกรรมต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยอย่างเต็มที่มีความห่วงใยหมดไป แต่ความคิดถึงพี่ของหล่อนยังคงซบอยู่เต็มหัวใจ จดหมายติดต่อกันยังคงมีอยู่อย่างสม่ำเสมอเมื่อวันรับปริญญามาถึง พี่ของหล่อนดูสง่าอยู่ในชุดครุยสีดำมัยระยับ เขายืนอยู่ท่ามกลางความชื่นชมของทุกคนในครอบครัวยาวรวมทั้งตัวหล่อนเองด้วย ในคณงานฉลองปริญญา อ้อมแขนอันอบอุ่นกอดกระชับร่างหล่อนแนบแน่น มธุรมาสขบขันลางกับอกของพี่ธีรของหล่อนในขณะที่ทอดเท้าเร่ร่าย

ไปตามจังหวะบนฟลอร์ท่ามกลางเสียงดนตรีที่ประเลงเพลงอันหวานซึ้ง หล่อนอยากใช้เวลาช่วงนั้นเป็นนิรันดร์เหลือเกิน แล้วเวลาก็มาพรากเขาไปจากหล่อน พริตติงใจที่หล่อนไม่ร้องไห้

“รู้เข้มแข็งอย่างนี้ พริตติงใจ ไหนรองยิ้มสวยๆ ให้พริตติงหนึ่งทีซิ” หล่อนยิ้มให้เขาอย่างเต็มใจ “เราอยู่ไกลกันเหลือเกินนะรู้ พริตติงอยากจะมาหาจริงๆ แต่ก็มาไม่ได้”

“พริตติงมั่นใจเถอะว่ารู้ไม่เหมือนรูก่อน รุมิเพื่อนๆ ที่น่ารักล้อมอยู่รอบข้าง รู้ไม่เหงาแล้วละค่ะ” หล่อนบอกเขาอย่างมั่นใจ

การสอบไล่ประจำภาคต้นสิ้นสุดลง มธุรสก็ออกฝึกงานในระหว่างปีถัดมา งานในไร่ทำให้หล่อนเห็นคุณค่าของแต่กีสนก การเรียนภาคปลายเริ่มต้นและผ่านไป... ผ่านไปจนใกล้จะถึงปีใหม่ หล่อนได้รับจดหมายฉบับล่าสุดจากพริตติง ในตอนท้ายจดหมายเขามอบหล่อนว่า

“รู้ไม่ต้องไปปรับพิทหัวลำโพงหรอก รอทำงานหลังห่อประชุมนะพี่จะมาอวยพรรู้ด้วยตัวพี่เองรูกยังไม่แปลกใจแล้วใช่ไหมว่าทำไมพริตติงจึงไม่ส่งการ์ดมาอวยพร”

ในคืนงานฉลองรับปีใหม่.....

“เกือบสี่ทุ่มแล้วซี” มธุรสก้มลงมองนาฬิกาด้วยความกระวนกระวายใจ

“รู้ตัวเป็นอะไรไป ไม่สบายหรือเปล่า เห็นหน้าเขียวๆ” เพื่อนสาวร่างท้วมถามด้วยความห่วงใย “เราไม่เป็นอะไรหรอก ขอบใจนัยที่เป็นห่วงเรา” หล่อนเมินหน้าซ่อนน้ำตาที่กำลังจะหยด ปู่เพื่อนซึ่งนอนอยู่ห้องเดียวกันกับหล่อนเอื้อมมามอบมือหล่อนเหมือนจะปลอบใจ หล่อนหันหน้ากลับมามองหน้าเพื่อนแล้วหุบตามองพื้น ปู่เขยคางหล่อนขึ้นแล้วถามเสียงเบาๆ

“พริตติง บอกว่าจะมาหรือ” หล่อนพยักหน้ารับ

“อย่าหักเป็นคณชีแย เขาอาจจะติดธุระก็ได้นะ” หล่อนพยักหน้าเหมือนเข้าใจแล้ว กิ่งเงยบ เพื่อนชายร่วมเสกชั้นเข้ามาโค้งขอหล่อนเต็นรำ นัยคุณหล่อนให้ลูกขนเมอเห็นหล่อนสั่นหน้าปฏิเสธ พร้อมกับกระซิบว่า “วันนี้นับปีใหม่นะรู้ เรื่องส่วนตัวก็ขอให้ เป็นเรื่องส่วนตัว มนุญชัยเขาให้เกียรติตัว ตัวก็ควรให้เกียรติเขา ตัวไม่ควรลืมนะว่าเขาเป็นเพื่อนร่วมเสกที่พี่ของเราคนหนึ่ง” หล่อนจึงลูบขนอย่างว่าง่าย วูบหนึ่งแห่งความน้อยใจ

มธุรสพลอดั้วถามเพื่อนชายของหล่อนว่า

“ผู้ชายมักจะลืมนะไร ๆ ง่าย ๆ เสมอหรือคะมธุรส” มธุรสขำมวดคิ้วจ้องมองหน้าหล่อนชั่วคราวเขารู้ว่าอะไรเป็นอะไร เขาก็คอดที่จะขำหล่อนไม่ได้

“ไม่เสมอไปหรอกครับธู โดยเฉพาะอย่างยิ่งพิธีซึ่งเป็นซีเนียร์ห้องผมเมื่อปีกลายเป็นคนที่ไม่เคยหลงลืมอะไรง่าย ๆ หลอก ข้อสำคัญก็คือว่าหัวใจพิธีทั้งไว้ที่บางเขนนี้แล้วนี่ธู”

หล่อนสอึก ที่รู้ตัวว่าถูกดักคออย่างจัง เลยนั่งเงิบไม่ถามอะไรเขาก็ก่อนกระทั่งจบเพลงมธุรสขำได้ให้หล่อนอย่างงดงามแล้วกระซิบว่า “ผมว่าพิธีต้องมาในงานคืนนี้แน่ ๆ ผมกล้ารับรอง” หล่อนหลุบตาลงคำเกิความรู้สึกขวางเพื่อนชายขึ้นมาตะหงิด ๆ เขาได้ให้อีกครั้งเมื่อพาหล่อนกลับมาที่นั่งที่โต๊ะเรียบร้อยแล้ว.

ห้าทุ่มครึ่งแล้ว หล่อนนั่งอย่างเงิบเหงา ภาพรอบข้างดูมันพร่าพรายไปเสียหมดอยากจะทำกลับไปตักผักนอกร้องไห้ให้สาแก่ใจ แต่กิจนัฏญ่าที่จะหาทางกลับ

“ธู สวัสดิ์ปีใหม่” หล่อนสอึกสุดตัวเงยหน้าขึ้น เพื่อน ๆ สนทนารูเข้ามาล้อมกล่าวคำอวยพรวันปีใหม่ให้แก่หล่อน เที่ยงคืนแล้วหรือนี่หล่อนก้มลงดูนาฬิกา เพื่อน ๆ อีกกลุ่มเฮโลกันเข้ามากล่าว สวัสดิ์ปีใหม่กับหล่อนอีก หล่อนกล่าวตอบอย่างซังกะตาย

สิ้นเสียงคำกล่าวอวยพรจากองค์อธิการ พลุ่หลากสี่สว่ยพุ่งขึ้นอาบห้องฟ้า พร่าพรายกระจายสี่สรว่ออย่างน่าดู “ธูหันกลับไปดูข้างหลังซี” นัยร้งบอกหล่อนแข่งกับเสียงเพลงอวยพรปีใหม่ที่กระหึ่มก้องไปทั่วบริเวณงาน หล่อนหันกลับไปดู แฉงพลุซึ่งประดิษฐ์เป็นตัวอักษร “สวัสดิ์ปีใหม่ 2514” กำลังเรืองโรจน์สี่สรว่ออย่างสวยงาม พลุ่ไฟรุ่ปัจกรผันกราดกระจายควงไฟอย่างน่าดู มันเรืองขึ้นทีโน่น โรจน์ขึ้นทีนั้นจนลานตาไปหมด

“ธู ลูกขนเร็วเราไปอวยพรอาจารย์ที่บ้านกันเถอะ” ปีตรงเข้ามาจุมมือหล่อนอย่างแข็งขัน หล่อนลุกตามอย่างคนว่าง่าย คบเพลิงในมือหนึ่ง ๆ เพื่อน ๆ พี่ ๆ เรื่องพว้างสว้างไสว ต่างคนต่างก็มุ่งไปบ้านอาจารย์เป็นทิวแถว มุ่งเบียดเสียดเบียดคักกันเพื่อจะไปให้ถึงก่อนคนอื่น ๆ หล่อนถูกเบียดจนเซไปมาหลายครั้ง อาศัยมีอุปี้ที่เกาะกุมมือหล่อนไว้แน่นจึงไม่หกล้ม ลากกันไปลากกันมาจนถึงหน้าตึกชีววิทยา ขบวนของน้องใหม่อีกขบวนก็แห่

แทรกเข้ามาในกลุ่มคนที่ยังยืนเบียดเสียดกันอยู่ ความโกลาหลก็เกิดขึ้น มือของบีที่เกาะ
กุมมือหล่อนหลุดออก เพื่อน ๆ ถูกเบียดให้เดินขึ้นไปข้างหน้า หล่อนกลับถูกเบียดให้ออก
ไปทางด้านหลัง เสียงเรียกหล่อนดังลั่นสับสนไปหมดหล่อนพยายามขานรับ แต่รู้สึกว่
เสียงเรียกนั้นทอดระยะห่างออกไปเป็นลำดับ ที่สุดหล่อนก็พลัดกับเพื่อนฝูง หล่อนพยายาม
ชะเงี้ยวมองตามไปด้วยความวิตกกังวล ออกแรงเบียดเสียดฝูงชนเพื่อตามเพื่อน ๆ ข้างหน้า
ให้ทัน แต่ความพยายามของหล่อนก็ไม่ใช่ผลเบียดกันไปเบียดกันมาในที่สุดหล่อนก็ถูกเบียด
กลับมายังจุดเริ่มต้นอีก เพราะนิสัยบางกลุ่มเปลี่ยนใจหวลกลับมามุ่งจะไปอวยพรท่านอธิบดี
กรมป่าไม้ที่บ้านของท่าน ฝูงชนก็เลยแตกแยกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งจะเดินออกอีกฝ่ายหนึ่ง
จะเดินเข้าจึงเกิดความวุ่นวายชุลมุนกันจนหล่อนก้าวเท้าไม่ออก ที่สุดคนค่อยๆ ทยอยลง
กระทั้งบริเวณหน้าตึกชีววิทยาเหลือคนเพียงประปราย หล่อนหันกลับไปมองที่บริเวณงาน
อีกครั้งหนึ่ง เหลือแต่โต๊ะเก้าอี้ที่ว่างเปล่า

“เขาคงลืมเราแล้ว คงไม่มาหาเราอีกแล้ว” หล่อนครุ่นคิดอย่างน้อยใจ ตักสินใจใน
บัดนั้นว่าจะกลับตึกพัก หันหน้ากลับ พลันร่างสูงโปร่งของใครคนหนึ่งยืนขวางหน้าอยู่ หล่อน
สะดุ้ง เงยหน้าขึ้นมอง ท่านบ่นาตาของหล่อนพริ้วกรีน

“เด็กขี้แย ร้องไห้อีกแล้ว” เสียงหัวทิ่มก๊วหัวเราะ หล่อนถอยหนี เขาก้าวตาม

“ธูของพธู ไม่ใช่ผู้หญิงเจ้าอารมณ์ใช่ไหม” หล่อนยืนยัน

“รถสินค้าตกราง ทำให้ขบวนรถที่โดยสารมาเสียเวลาร่วม 4 ชั่วโมง ปกติรถ
เร็วอุบลฯ—กรุงเทพฯ ถึงปลายทาง 4 โมงเย็น แต่วันนี้ถึงหัวลำโพงรวม ๆ 4 ทุ่ม กว่าที่
จะกลับถึงบ้านอาบน้ำแร่แต่งตัวมางานก็เกือบจะสายไป” หล่อนเงิบ

“ธูไม่ใช่ผู้หญิงเจ้าอารมณ์ ธูของพธูเป็นคนมีเหตุผล ใช่ไหม” หล่อนพยักหน้า

“โอ มาพธูจะชมน้ำดาให้ วันนี้เป็นวันปีใหม่ และพธูก็มาตามสัญญาแล้ว ยัมซึ”

หล่อนไม่ยิ้ม แต่หัวเราะ.